

БЛАГОВІСТЬ

Часопис Всеукраїнського
союзу церков християн
віри євангельської

ЛІПЕНЬ -
ВЕРЕСЕНЬ

№3-1995

5 років
відновленому
союзу

ВСЕУКРАЇНСЬКОМУ
СОЮЗОВІ ЦЕРКОВ
ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

ЖУРНАЛ ВИХОДИТЬ ЩОКВАРТАЛЬНО

Союз християн віри євангельської є невід'ємною складовою Церкви Христової, і тому говорити про нього можна лише в контексті розвитку самої Церкви. Якось склалася така думка ще за часів Радянського Союзу, можливо, не без допомоги потужної атеїстичної машини, що п'ятидесятництво на наших землях з'явилось десь у двадцяті роки. Прийнято було вважати, що зародився наш рух у США наприкінці XIX на початку ХХ сторіч. У 1906 році, відбулося щось подібне до дня П'ятидесятниці — з'йшли з неба ніби язики вогненні, торкнулися людей, котрі стояли на молитві, й ті заговорили іншими мовами. Далі почалося поступове поширення цього нового вчення в Європу, і от деякі брати, зокрема Й Воронаєв, нарешті привезли його на Україну.

ДУХОВНА ЯКІСТЬ ЦЕРКВИ

З цього ніби-то й почалася історія нашої церкви. Така точка зору ще й досі традиційно знаходить місце в працях різних дослідників.

Але давайте звернемо свої погляди до Євангелія, а також врахуємо деякі історичні факти, які досі чомусь не враховувались.

Одним з Апостолів був Андрій. Український літописець Нестор стверджує, що Андрій Первозваний проробив величезну роботу на наших теренах. «Понад морем Руським учив святий Апостол Андрій, брат Петрів, як його називають. Андрій учив у Синопії і коли прийшов у Корсунь (Херсонес, поблизу нинішнього Севастополя - прим. ред.) і довідався, що поблизу Корсуні гирло Дніпрське, і захотів піти в Рим, і прийшов до гирла Дніпрського і звідти пішов по Дніпру горі, і за призначенням Божим прийшов і сів під горами на березі. І вставши зранку, рече учням своїм, що були з ним: «Бачите гори ці? Яка на горах цих возся благодать Божа, і має бути город великий, її багато церков Бог воздвигне». («Повість временних літ»)

**МИКОЛА МЕЛЬНИК,
Голова Всеукраїнського
союзу церков ХВЄП**

Ми знаємо з Євангелія, що Апостоли, де бували, скрізь залишали досить густу мережу християнських церков. Поза всяким сумнівом так було й на землях по обидва боки Дніпра. Яке вчення проповідував Андрій Первозваний? Він сам пережив П'ятидесятницю, він сам був хрещений Духом Святым з ознакою говоріння іншими мовами. Він пережив особисту зустріч з Ісусом Христом після Його воскресіння. Церкви, що їх закладав Апостол Андрій, просто не могли бути іншими, ніж тими, що їх тепер називають «церквами повного Євангелія».

Таким чином, торкаючись історії п'ятидесятництва, я маю сміливість стверджувати, що ми не є якесь новітнє релігійне утворення, якась бокова течія чи галузка на древній Христової

Церкви, ми є прямі спадкоємці першоапостольської Церкви. Існування ж інших церков аж ніяк не спростовує цього твердження, а лише змушує задуматись усіх нас, людей віруючих: а чи міцно стіймо ми в істині, чи строго тримаємось євангельського шляху?

Тепер, коли зникли заборони на ті чи інші теми для історичних досліджень, і ми починаємо бачити наше минуле у світлі правди, то тут то там ми наштовхуємось на звітки про існування в нашому краї в різні історичні часи груп, котрі збиралися десь подалі від очей офіційної церкви і славили Господа так, як це робилося при Апостолах, і мали від Бога такі ж благословіння, як і Апостоли, як і ми нині.

Мій старий батько, котрому щойно виповнилося дев'яносто років, розповідав мені, що і йому самому, і його дідові зустрічалися люди, які мали таке ж служіння, як і ми.

Отже, П'ятидесятниця не зупинилася в Єрусалімі і вона не з'явилася знову в 1906 році в Америці. Вона дійшла до наших днів. І ми повинні берегти її. Що це означає? Це означає, що ми не можемо бути церквою обрядів, церквою звичаїв, ми можемо бути лише церквою Євангелія. Ми повинні сповідати вчення Ісуса Христа у всій його повноті.

Нині спостерігаємо безліч різних течій у нашому релігійному житті. Одною з причин цього явища є те, що люди віddaють перевагу якийсь одній частині християнського віровчення, висвітлюють якийсь один його бік, той, який їм ближче за їх характером чи інтересами. Кожний бачить істину під якимось своїм особистим кутом зору. А так не повинно бути. Істина є первинна, а наше розуміння її, наше трактування – вторинне. І про це завжди треба пам'ятати.

Ще гірше, коли церкви неприховано намагаються пристосовувати Євангеліє до своїх потреб, до своїх політичних інтересів. Господь не прощає цього. Дух Святий віходить від них і вони лишаються церквами лише за назвою.

Ми не можемо обмежити дії Духа Святого чимось одним. От, скажімо, Дух Святий приводить людину до покаяння. Всім це відомо й можна на цьому зупинитися. Прийняв водне хрещення, і на тому кінець. Інші кажуть: ні, Дух Святий трудиться над людиною, ведучи її до спасіння. Треті: треба, щоб було хрещенням Духом Святым з ознакою інших мов. Четверті ідуть ще глибше, приймаючи від Духа Святого Його дари. І так далі. І коли певні люди утверждаються на одній із вибраних таких отпозицій, то вони вже схильні невідизнавати тих, хто стоїть на іншій платформі. Вони кажуть: ви не від Бога.

Нам треба думати про всю Церкву Христову. Це є тіло Його. Це є складний організм, що включає різні органи, які виконують різні функції в цьому тілі. Вони, ці органи, зовні не схожі один на одного, мають значні внутрішні відмінності в побудові. Але вони взаємопов'язані єдиним центром – Главою, який є Христос.

Церква знаходитьться в стані розбудови постійно. Вона зростає кількісно, якісно. Неухильно підіймається її духовний рівень. Те, що колись було надбанням окремих духовних осіб, тепер стало здобутком ціліх церков.

Господь показав нам напрямок зростання всієї Церкви. Це дари Духа і плоди духа. Син Божий першим пройшов цей шлях. І він дав нам особистий достойний приклад для наслідування і чудову перспективу для діяльності.

Союз християн віри євангельської було створено не тільки як адміністративну структуру, яка б сприяла розбудові Церкви, але Союз взяв на себе організаційні функції, що покликані заохочувати більш тісну співпрацю наших чисельних місцевих громад, здійснювати взаємодопомогу як духовну, так і матеріальну. Ми побачили, що разом ми є набагато сильніші, разом нам набагато легше, разом ми можемо зробити набагато більше. Згуртованість наша дає нам можливість утримувати солідні учбові заклади, творити добroчинні справи у масштабах цілої держави, потужним широким фронтом вести євангелізацію.

Духовно зміцніли й укріпилися багато церков, які були ослаблені, розпорошені за часів державного атеїзму. Стали на ноги обласні об'єднання, що є незамінною принадлежністю цілої церковної структури. Народилося чимало нових громад.

Підводячи деякі підсумки нашої діяльності, бачимо: ідея створення Союзу була плідною.

На теренах копишнього Радянського Союзу перший з'їзд відбувся в 1924 році в Одесі, де провідними євангелістами були Воронаєв та Колтович. Власне, від цієї дати ми й беремо початок існування нашого Союзу. В тридцятих роках його було ліквідовано тодішньою владою і наши батьки відчули на собі всю пекельну нищівну силу сталінщини. Більшість віруючих загинула в сибірських тaborах, поклав свою голову І.Ю. Воронаєв.

Неважаючи на це, ті, хто лишився на свободі, плекали надію зібрати й згуртувати залишки церкви. Ми молилися за це. Зроблено було кілька таких спроб до об'єднання. У 1948 році, наприклад, відбулася нарада у П'ятихатах Дніпропетровської області, яка закінчилася масовими арештами віруючих. У 1956 році, після смерті Сталіна, брати, що вийшли на волю по амністії, знову зібралися в Харкові, де знову постало питання про об'єднання. Було складено списки віруючих, куди увійшло близько 120 тисяч братів та сестер. Влада ж обіцяла можливість легального існування Союзу. Але справа знову закінчилася арештами й відправкою в холодний край.

Пройшли ми й через об'єднання з баптистською церквою, яке не дало нам хороших плодів, і через розкол, що призвів до утворення так званих реєстрованого й нереєстрованого братств.

Ми молилися за те, щоб мати свій союз п'ятидесятників України, але після тих тяжких втрат ніхто вже особливо не поспішав у коридори ЦК партії. Активна діяльність у цьому напрямку розпочалася, коли повіяли вітри перемін. Ми об'їхали майже весь Радянський Союз: Казахстан, Молдавію, Сибір, Білорусь, і ми побачили, що в більшості церковних громад панувало таке бажання, як і в нас. Духом Святим було сказано, щоб ми ишли до високої влади й свідкували там. Було нам сказано, що ми повернемось і будемо вільно проповідувати Слово Боже.

І от ми з Камінським М.М. у приймальній Президії Верховної Ради СРСР у Москві. Був 1985 рік. Попали ми на прийом із четвертого заходу. Після тригодинної бесіди вийшли звідти з невеличкою надією в серцях.

Після п'яти спроб потрапити в Раду Міністрів ми нарешті зустрілися з людиною, яка вважалася за фахівця у справах п'ятидесятників. Саме цей чоловік всі ці роки давав урядові поради, як і що робити з п'ятидесятниками. Ми бесідували з Тарасовим чотири години. Внаслідок цієї бесіди Тарасов визнав, що церква п'ятидесятників має свої особливості як єврейська, католицька чи інші. Він сказав, що ми вільні. Здається, саме тоді Дух Святий пробив перший отвір у тому мурів, яким ми були оточені.

Вісім місяців ми напружено чекали. Через вісім місяців нас знову викликали до Москви, де ми, п'ятеро єпископів, мали бесіду з тодішнім уповноваженим у справах релігій та культів. Зустріли нас із печивом та чаєм. Ми там, у кабінеті Харчева, звершили молитву і Господь благословив нашу ту зустріч. Після розмови зрозуміли: в житті нашої церкви та й усього суспільства настала нова ера.

Ми зустрілися з представниками усіх напрямків п'ятидесятництва, тримали раду, як жити далі. Дійшли згоди звернутися до влади, просячи дозволу на скликання першого з'їзду. По суті це був третій з'їзд, якщо рахувати від того, що відбувся в Одесі в 1924 році. 25 травня в м. Корostenі, в новозбудованому Домі молитви ми провели цей з'їзд.

З того часу минуло п'ять років. Щоб перерахувати всі справи нашого Союзу, одної невеликої журнальної статті замало, ми ще будемо робити аналіз, підводити підсумки.

Скажу лише, що сьогодні маємо близько 1000 церков, де молиться близько 112 тисяч віруючих. Відкрито 372 недільні школи, де навчаються 12960 дітей, крім того, в загальноосвітніх школах діл 184 наших групи, де відбувається грунтовне знайомство зі Словом Божим 26490 дітей. В нашій недільній освітній мережі трудиться 1380 вчителів, що мають відповідну біблійну освіту. Діє два стаціонарних біблійних інститути: Київський та Коростенський. Маємо два заочних біблійних інститути – Львівський та РУБІ, трьохмісячні біблійні курси.

З березня 1992 року, коли почав діяти відділ евангелізації Союзу, було проведено 2825 евангелізаційних богослужінь. У 345 евангелізаційних заходах брали участь відомі іноземні благовісники, такі як Джордж Давідюк, Вальтер Зігаревич, Річард Михальський, Мак Дуглас, Джордж Шпір та інші. 14 евангелізаційних богослужінь провели всесвітньовідомі проповідники Мітчел Медіна та Рейнхард Бонке.

Внаслідок того, що Союз зумів згуртувати такі значні сили, в Україні було відкрито 95 нових церков, переважно на Сході та Півдні. У тісній співпраці з відділом евангелізації Союзу Р.Бонке та М.Медіна провели чотири великих конференції для пасторів та евангелістів у різних містах держави.

Діє Євангельський центр реабілітації алкоголіків та наркоманів, прийняв першу групу дітей дитбудинок для сиріт. Чимало потрібної продукції видає наша друкарня. Маємо свій непоганий офіс, де завжди готові прийняти гостей у невеличких кімнатах відпочинку.

Дякую Господеві за те, що наши пастори, евангелісти, вчителі, проповідники — всі чудово спрацювалися, всіх об'єднав Дух Святий. І тому я з оптимізмом дивлюся у майбутнє. Ми, звичайно, будемо і далі працювати над тим, щоб через нас Господь більше й більше приводив грішників до каяття, щоб будувалися нові й нові молитовні будинки, щоб ще більше поширювалися доброчинні справи церкви. З плинном часу, звичайно ж, виникнуть нові завдання. Вже нині з особливою гостротою постає проблема освячення, наповнення Святым Духом, досягнення християнської любові, прагнення до дарів духовних. Всім цим ми повинні злагатитися на розбудову Церкви.

Ми бачимо, що без Духа Святого праця далі не піде. Чи то мала, чи то велика церква не може нормально функціонувати без праці дарів. Ми чимало досягли на ниві евангелізації, але тепер треба тих людей, котрі покаялися, вести далі.

Мене, як Голову Союзу, сьогодні найбільше турбує, якщо так можна висловитись, духовна якість Церкви. Бачу, що сьогодні в Україні є велика кількість людей, хрещених Святым Духом, але вони розмежовані різними об'єднаннями. Дух Святий спонукає мене, щоб я діяв у дусі зближення цих людей, у дусі подолання штучних бар'єрів між нами. Я би хотів, щоб усі ми: і баптисти, і харизмати, і адвентисти, об'єднані в різні союзи й не об'єднані, реєстровані й нереєстровані, прониклися ідеєю миру й братства. Щоб ми визнали одне одного, покаялись один перед одним за взаємну зневагу та нерозуміння. Я би хотів, щоб ми перепросили один одного з усією повнотою християнської любові й розпочали спільну молитовну працю для справи Христової в Україні.

Мені здається, що всі вже відчувають у цьому потребу. Бачу, що всі вже готові молитися за це. І то є великий крок уперед.

Я бачу, що сьогодні як ніколи раніше Дух Святий має простір для дії. І ми повинні дати Йому повну волю. Дуже важливим є, щоб у Його праці через нас ми не наробили якихось рамок для Духа Святого, не намурували парканів. Хай Господь наш діє без перешкод. А нам, Боже, дай відваги та мудrosti взятися за виконання тієї заповіді Ісуса Христа, яка би могла надійно усіх нас об'єднати й допомогти знайти кожному, хто любить Ісуса, достойне місце в Його величному храмі: «Візьміть ярмо Моє на себе і навчіться від Мене...» (Мт. 11:29).

ВІК ЮНАКІВ

«Я написав вам, юнаки, бо ви сильні, і Слово Боже перебуває у вас, і ви перемогли лукавого» (Ін. 2:14)

Юнацький вік, то є відтинок життя, з якого людина переходить у зрілість. Зрілий юнак, то вже молодий мужчина, він є повністю готовий до того, щоб стати продовжувачем роду, взяти на себе батьківські обов'язки. Отже, досягши всіх якостей, які необхідні юнакам (все це стосується й жіночої статі), ми автоматично вступаємо у вік батьків.

Слід зазначити, що внутрішня перебудова не відбувається само собою, а вимагає величезної праці над своєю внутрішньою людиною. Праця ця нелегка ще й тому, що наслідків її не помітно. Цей стан нагадує студентське навчання, коли робота звершується дуже велика, але практичних результатів до часу не видно, вони з'являться лише тоді, коли студент отримає диплом і піде на виробництво. Важко буває місяць за місяцем молитися, перебуваючи у постах і не бачачи в істоті своїй особливих духовних зрушень.

Яких же якостей повинен набути віруючий, щоб підійти до порогу духовної зрілості? Апостол Іоан називає їх три:

1. Сила. 2. Перебування в нас Слова Божого. 3. Перемога над лукавим.

СИЛА

Ми всі розуміємо: в наведеному вище місці Писання йдеться не про фізичну силу чи навіть силу інтелекту, йдеться про силу духовну. Отже, що таке є ця сила, як її отримати, скільки її потрібно, щоб відчути себе принадливим до віку юнаків? Спробуємо відповісти на ці запитання, вивчаючи діяльність Господа нашого Ісуса Христа та святих Апостолів.

Попереджаючи можливі заперечення щодо правомірності співставлення Сина Божого і нас, слабких людей, хочу навести бодай два місця Писання. «Христос постраждав за нас, залишивши нам приклад, щоб ми йшли по слідах Його» (Петр. 2:21). «Він призначив одних апостолами, інших пророками, інших євангелістами, інших пастирями і вчителями для вдосконалення святих на ділі служіння, для збудування тіла Христового, аж доки ми не прийдемо до єдності віри і пізнання Сина Божого, в мужа досконалого, в міру зросту повноти Христової» (Еф. 4:11-13). Отже, бачимо, що воля Божа полягає в тому, аби кожний із нас досягнув духовної зрілості Ісуса Христа. То є істина, як би важко вона нами не сприймалася. Життя та діяльність Сина Божого не є для нас якимось недосяжним ідеалом, як вважається в деяких християнських деномінаціях, а є прикладом для практичного наслідування,

ДУХОВНИЙ ВІК ХРИСТИЯНИНА

Віктор Котовський

свого роду глибоко розробленим планом, що його належить виконати кожному з нас.

ЯК ОТРИМАТИ СИЛУ?

Загальноприйнятым є твердження про те, що силу Духа віруючий приймає під час хрещення Духом Святым. Дійсно, у Діях 1:8 читаємо: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злінє на вас і ви будете Моїми свідками...» Здавалося б, все зрозуміло. Перше хрещення Духом Святым відбулося в день П'ятидесятниці. Але давайте-но повернемось до тих часів, коли Ісус ходив по цій землі, сповіщаючи про наближення Царства Небесного. Читаемо Луки 9:1. «Скликавши дванадцятьох, Ісус дав їм силу і владу над усіма демонами і зціляти від недугів...» Є й інші місця, де однозначно говориться про те, що учні Ісусові отримували силу від Господа ще задовго до хрещення Духом Святым.

Про що це свідчить? Лише про те, що Господь є господар Своєму творінню і діє так, як вважає за потрібне. Він є володарем і над законами, що їх Сам і створив. Нам же у смиренні перед Богом варто було б дозволяти собі говорити лише про закономірності та більш-менш стійкі тенденції.

Коли отримав силу Ісус?

Водне хрещення Він прийняв у Йордані. Негайно ж Його було хрещено Духом Святым. «Дух Святий злінув на Нього в тілесному виді, як голуб» (Лук. 3:22). Чи отримав разом із тим Він і силу? В жодному з чотирьох Євангелій, у тих місцях, де йдеться про хрещення Ісуса, загадок про силу не знаходимо, але з упевненістю можемо сказати: отримав! Про це свідчить Його поводження в пустелі, де Він з найвищою оцінкою склав Свій іспит. Перемогти диявола можна було лише силою Духа Святого. Однаке в Луки 4:14 («А Ісус повернувся в силі Духа в Галілею...») про отримання сили говориться, як про факт, що стався після перебування в пустелі.

Чому про отримання сили тут говориться так, ніби Спаситель її досі не мав? Очевидно тому, що сила, якою Він володів повертаючись у Галілею, була набагато потужніша ніж та, що Він мав, ідучи по велінню Отця Небесного в пустелю.

Більше докладно цей момент ми висвітлимо пізніше.

АПОСТОЛИ Перш ніж зробити якісь висновки із вищезначеного, давайте-но прослідкуємо шляхи духовного визрівання учнів Христових. Читаемо

Луки 9:1. «Скликавши дванадцятьох, Ісус дав їм силу і владу над усіма демонами і зціляти від недугів, і послав їх проповідувати Царство Боже...» Вважаю здивим доводити, що на той час Апостоли були досить далеко від віку, який Іоан потім назве віком батьків, а Павло віком «повноти Христової». Ісус Сам називає їх немовлятами (Лук. 10:21). Чи були ті сила та влада рівні тій силі та владі, яку мав Сам Спаситель?

Читаємо Луки 9:6. «І вони вийшли і ходили по селах, звіщаючи Добру Новину та зціляючи всюди». Але ж ходили вони недовго і через короткий термін знову бачимо їх у натовпі, який супроводжує Ісуса (Лук. 9:10). Якщо ми уважно придивимось до вказаних місць Святого Письма, то дійдемо висновку, що учні виконали завдання Ісуса далеко не в тому обсязі, в якому планував Учитель. Перед тим, як відправити їх у першу євангелізаційну подорож, Ісус попереджав: «І будуть водити вас до правителів і царів заради Мене, на свідчення перед ними та перед язичниками» (Мт.10:18). Абсолютно ясно, що в чужих землях вони не були, царям і правителям не свідчили, особливим переслідуванням не піддавалися. Дуже швидко повернулися вкрай стомлені й занепалі духом (Мк. 6:31). Ми не знаємо також, скільки невдач із нечистим зазнали Апостоли, вочевиль, не одну, і це підтверджує випадок, описаний у Марка 9:14-29, коли батько хлопця, одержимого демоном, скаржився Ісусові: «Просив я учнів Твоїх, щоб вигнали його, та вони не могли». Прикладів слабкості учнів та й просто безпорадності можемо знайти чимало, ми ж наведемо лише останній випадок, коли Ісус уже після Свого воскресіння «докоряв їм за невір'я» (Мк. 16:14).

Під час одного зі Своїх з'явлень по воскресінню Ісус знову говорить про силу (Дії 1:4): «Ви приймете силу, коли зійде на вас Дух Святий». Враховуючи сказане вище, ми не можемо вважати, що цього разу Господь обіцяв учням якусь нову силу на відміну від тієї, яку Він давав їм раніше. Ми не маємо також жодних доказів того, що ту силу, яку Апостоли мали раніше, Ісус відібрав. Найвірогідніше припустити: те, що мало відбутися в день П'ятидесятниці, по своєму значенню й розмірах настільки перевищувало все минуле, що ті колишні дари Він просто не бере до уваги, і тому слова «ви приймете силу» звучать як щось небувале.

ДЕНЬ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

І от збулося. «І несподівано зчинився шум з неба, буря раптово зірвалася, та й наповнив весь дім, де вони знаходилися. І з'явилися розділені язики, наче вогненні, і осіли по одному на кожному з них. Всі ж вони сповнилися Духом Святым..» (Дії 2:2). Після цієї визначної події в духовному стані учнів відбуваються значні зміни. Подібно до свого Вчителя, невдовзі після хрещення Духом Святым Апостоли піддаються серйозним випробуванням. Звершивши лише одне чудо (Дії 3:3), Петро та Іоан опиняються у в'язниці. Особливо разючі зміни бачимо в поведінці Петра. Це вже не той полохливий молодий чоловік, котрий ховався за спинами людей, намагаючись не попасті на очі сторожі, яка прийшла арештувати Вчителя, це сміливий і впевнений воїн Христів. Ні тіні якогось вагання чи хилитання немає у словах Петра, коли він постає перед старійшинами. Апостол не тільки не відмовляється від

своєї причетності до християнського руху, до самого Христа, як те траплялося з ним раніше, а впевнено, з великою силою кидає звинувачення у бік своїх гонителів (Дії 4:9). Кинути таке в обличчя вицій владі могла лише людина готова на смерть.

У ті дні Ізраїль нагадував розворушене осине гніздо. Народ був розбурханий, влада розлючена і сповнена рішучості придушили це вчення, що розливалося мов весняні води по всій країні. Пізнавши смак крові, духовні владоможці були готові до буль-яких дій. «Але щоб не поширювалося більше в народі, погрозою заборонили їм, щоб нікому з людей не говорили про це ім'я» (Дії 4:17). Якою погрозою? Звичайно ж, погрозою смерті. Але ніщо їх не лякає. Сміливість їх є достойна захоплення. Євангеліє доносить до нас їхні слова, які потім ляжуть в основу поведінки кожного християнина: «Богові треба коритися більше, ніж людям» (Дії 5:29). Зусилля влади зупинити євангельський рух терплять повну невдачу. «Ми не можемо не говорити про те, що бачили і чули» (Дії 4:20). Це відкритий виклик. Це готовність іти на смерть.

Після цих випробувань сила Духа Святого в Апостолах значно примножується. Вони стають ще сміливіші. «Говорили Слово Боже зі сміливістю (с дерзновением - рос.) (Дії 4:31). Вони отримують нові дари. Дар уздоровлення Петра стає настільки потужним, що люди зцілюються навіть від тіні Апостола, що проходив мимо. «Руками Апостолів творилося багато знамен і чудес у народі» (Дії 5:12).

В умовах найбільш близьких до на-
АПОСТОЛ ПАВЛО ших звершував служіння Ап. Павло. Він був першим духовним подвижником із покоління, яке не бачило Христа у плоті, не відчуло на собі сили Його особистості. Савл-Павло був гонителем християн. По дорозі в Дамаск сталося його дивовижне навернення. Через три дні Господь охрестив його Духом Святым. Шо було далі з Павлом? Отримавши певну силу, він деякий час проповідує в Дамаску: «І відразу ж почав проповідувати в синагогах про Ісуса, що Він є Син Божий» (Дії 9:20).

Є одне місце у Святому Письмі, яке досить упевнено дозволяє стверджувати, що після недовгого перебування в столиці Сірії Савла, подібно до Ісуса Христа, було поведено в пустелю. «Я тоді не став радитися ні з тілом, ні з кров'ю, і не пішов в Єрусалим до тих, що стали Апостолами раніше мене, а пішов в Аравію, а потім повернувся в Дамаск. Потім, через три роки, пішов в Єрусалим» (Гал. 2:16-18).

Що означають слова «не став радитися ні з тілом, ні з кров'ю»? Першим бажанням новопосвяченого Апостола було, звичайно ж, бажання йти в Єрусалим, де на той час зібралися «старі» Апостоли, отримати їх візнання, розділивши таким чином і ту славу, яку вони вже мали, й розпочати працю в найпочеснішому місці, в духовній і світській столиці Ізраїлю. Це був голос плоті, голос людського розуму.

Але в серці Апостола лунав і інший Голос, який кликав у інше місце, де не було ні слави, ні праці, ні, можливо, навіть більше-менше сприятливих умов для існування. Цей Голос, можливо, сказав Павлові те саме, що свого часу було сказано Спасителеві.

Не забуваймо, що в той час ще не було «Нового Завіту», не мав Павло на землі жодного вчителя у Христі, на відміну від інших Апостолів. Всьому він був навчений безпосередньо від Ісуса Христа через одкровення, які сам називає надзвичайними (2 Кор. 12:7). Така близькість, як показує наша християнська практика, не приходить водночас, вона зростає у міру того, як Господь Духом Святым формує Свій «сосуд».

Бачимо, що після повернення в Дамаск сила Апостола значно зросла. Вона продовжує зростати упродовж усього Його складного й небезпечного служіння серед поган: «Я значно більше був у трудах, безмірно в ранах, більше у темницях і багато разів при смерті» (2 Кор. 11:23). Складається враження, що сила Божа зростає в людині по мірі її загартування через важкі випробування. Першу згадку про дари Духа Святого, які з'явилися у Ап. Павла з перебігом досить тривалого часу, знаходимо у Діях 14:8 та 16:16 (уздоровлення кульгавого та вигнання демонів).

Отримавши заповідь від Господа, Ап. Павло свято виконував її все життя й передав нам: «Накінець, брати мої, зміцнюйтесь у Господі і в могутності сили Його» (Еф. 6:10).

ЦАР ДАВИД Дуже близькою до постатей Апостолів та самого Спасителя є постать царя Давида. Чи помітили ви друзі, що Давида було помазано

на царство двічі? Перший раз його помазав пророк Самуїл, ще коли син Іессеїв пас овець батька свого (1Цар. 16:13). Другий раз — після смерті Саула. «І походились Юдині мужі, і помазали там Давида царем над Юдиним домом». Помазання на царство символізує хрещення Духом Святым. Перше помазання — від Бога, дається як запорука Божого спасіння, як річ, яку ще треба реалізувати, виплекати в собі. Друге помазання — воно «від мужів» і теж освячене Богом. Це остаточне утвердження сили, закінчення процесу її дозрівання, формальний акт, що підтверджує зрілість царської особи як правителя. Колишній пастушок, пройшовши через горнило тяжких випробувань, став справжнім мужем, цілковито готовим до управління державою. Між цими двома подіями довгий період вигнання, блукань, а іншими словами — час зміцнення в силі, духовного зростання й мужніння.

До свого помазання на царство Давид уже мав чималу силу від Господа (1Сам. 17:34) «І сказав Давид до Саула: «Раб твій був пастухом свого батька при отарі і приходив лев, а також ведмідь та й тягнув штуку дрібної худоби зо стада, а я виходив за ним і побивав його, і виридав те з пащі його. А як він ставав на мене, то хапав його за гриву,

та й побивав його». Після помазання сила юнака помітно збільшується (перемога над Голіафом). Вона починає проявлятися не лише у м'язах хlopця, але і в його інтелекті. Давид показує себе як талановитий полководець. Але цього всеого було замало для володаря країни.

Отже, ми бачимо, що і в Давида після помазання настає досить короткий період успішного служіння і чудесних проявів сили Духа Святого, а потім надходить довгий час «пустелі», де були самотність, страждання, матеріальні нестатки та важка праця, але було й надзвичайно багате внутрішнє, зовні непомітне духовне життя.

Вивчаючи Слово Боже, можна зробити стосовно сил Духа Святого в нас слідуючі висновки.

1. Сила Духа не є приналежністю людини, вона цілковито належить Господеві, Він володар її і по Своїй волі обирає час, коли наповнити нею «сосуд». Зустрічаемо в Писанні чимало місць, коли під час молитви люди наповнювалися Духом Святым так, ніби ще раз переживали день П'ятидесятниці. Отже, бачимо, що сила може даватися Богом як на довгий час, так і на короткий, потужність її також не є сталою.

2. Сила Духа Святого не проявляється в людині на повну потужність з прешогої її прийняття (бувають, звичайно, і винятки). З одного боку, людина не готова духовно і не може прийняти повну міру, з другого — Господь не дає повної міри, довгий час працюючи над «сосудом». Формування й шліфування «сосуда» відбувається Духом Святым у «пустелі» випробувань та страждань, тому кожний, хто хоче отримати силу співмірну з тою, що мали Апостоли та й Сам Спаситель, повинні бути готові й до таких випробувань, які витримали вони, не раз і не два ризикуючи навіть життям.

3. Сила Духа проявляється у змінені тіла (витривалість, невтомність, висока працездатність і т.п.) та в дарах Духа. Наявність сили (дарів) сама по собі ще не є ознакою високого духовного рівня, тобто, того, що ми вже досягли віку юнаків.

4. Ми повинні активно трудитися в церкві, застосовуючи ту силу, ті дари, які маємо на даний час. Таке «вправлення» дарів сприяє швидкому зростанню в нас сили Божої.

5. Ми не повинні чинити спротиву, коли Дух Святий веде нас у «пустелю».

«Благенна людина, сила якої в Тобі, у кого в серці дорога до Тебе! Проходячи долиною Плачу, вони відкривають у ній джерела, і дощ покриває її благословінням. Вони переходять від сил до сили...» (Пс. 84:6).

(Далі буде)

ПЕРШИЙ ВИПУСК КБІ

ОЗЕРУГА С.В.
директор інституту

Два роки тому я навіть не уявляв, що ми так зможемо вирости. Тоді Союз ХВЄП не міг спромогтися навіть на невеличкі заочні курси. І от маємо справжній учебовий заклад, маємо перший випуск. Звичайно, все далося нелегко. Були й, здавалося б, нездоланні перешкоди, були й безсонні ночі, але Господь допоміг нам пройти таку відстань, про яку ми й не мріяли. Господи, Ти є великий, Ти є багатий, слава Тобі!

Бачу руку Божу в багатьох деталях нашої праці. Як на мене, то я би на приймальних іспитах десь, можливо, третину цих людей просто не зарахував, але тепер, коли видаю їм випускні свідоцтва, бачу — всіх їх було прислано сюди Богом.

Можливо, ми ще навіть і зараз не оцінюємо як належить усього, що зробив на цьому місці Господь, що зробили ми самі. Ці випускники, я впевнений, не загубляться в масі віруючих, і скоро ми почуємо про добре діла на славу Божу багатьох із них.

Що мені імпонує в цих студентах? Вони прийняли все те краще, що є в наших церквах, не поміняли ті добре євангельські традиції, які ми маємо, на якісь новітні форми служіння, і в той же час вони зрозуміли, що деякі речі, що в них поселився дух законництва, дух душевного служіння, обрядовості, вони є гальмом у справі Божій. Студенти наші також розуміють, що елементи оновлення треба впроваджувати поступово, з молитвою та любов'ю.

Союз ХВЄП планує розширення нашої праці. Перший крок у цьому напрямку — введення третього курсу. Ми вибрали кращих випускників і надали їм можливість ще один рік поповнювати свої знання, а потім захистити наукову ступінь бакалавра. Після цього буде ще один конкурс і найдостойніші отримають можливість самим стати викладачами в нашему інституті.

Плануємо зробити наш учебовий заклад науковим та освітянським центром братства. Якщо економічний стан у країні піде на краще і церкви зможуть підтримувати нас фінансово, то ми би хотіли надати нашему інститутові академічного характеру, зробити його інтелектуальним осередком, який би коригував усю освітянську біблійну діяльність у краї, починаючи з підготовки професорсько-викладацького складу і закінчуючи вчителями недільних шкіл.

Плануємо створення періодичних наукових видань, у тому числі й

журналу. Союз ХВЄП його правління домовилося з нашими американськими братами з Асамблеї Божої про те, що вони допоможуть нам у підготовці власних викладачів. У нас чудові стосунки з Асамблеєю Божою. Ми працюємо разом для слави Божої. І тому я хочу висловити від імені всього нашого братства а також процівників КБІ найглибшу подяку Господеві за цих братів та сестер. Мені б хотілося просто підтримати їх і підбадьорити. Хай їх Господь ряснно благословить. Того ж я прошу у Господа і для всього нашого освітнянського гурту.

Кевін Тайлор декан теологічного факультету

свою роботу тут за привілей. Чудові люди. З ними дуже легко працювати й спілкуватися. Тішить мене й те, що я, американець, приїхав сюди, а вони мене прийняли.

Інколи бачу, як українці почують себе ніякovo за свій державний неустрій, за свої економічні негаразди та й просто за побутове безладдя. Я би хотів їх трохи розрадити. Те, що Америка наразі перебуває в зеніті свого благополуччя, аж ніяк не означає, що так буде завжди. Ви — країна древньої цивілізації, ви пізнали Христа майже дві тисячі років тому через Апостола Андрія, який поставив свого хреста на Дніпрових схилах. Бог провів вашу країну через великі випробування. Ви знали і розквіти й падіння. У нас це все ще попереду. Тому українці не повинні себе якось незручно почувати — вони мають чудову країну від Господа.

Впевнений, що Україна є дуже багата. Якщо міряти багатство важливими речами. Найбільший скарб України, це, безумовно, люди. Я просто вражений високим рівнем їх освіти, їх талантами, і дуже приємно працювати в інституті з такими студентами.

Я закінчив Центральний біблійний коледж в Америці в 1978 році. Рік працював на батьківщині пастором, потім поїхав до Німеччини, де працював шість років. Там зустрів свою майбутню дружину. Потім повернувся додому. Ще чотири роки в Німеччині. Перебуваючи дома у відпустці, ми молилися, аби дізнатися про волю Божу стосовно нашої подальшої діяльності. Господь направив нас до Києва.

Я працював десять років у Німеччині, у певні моменти нам там було дуже важко. Німці народ високоцивілізований, але мають закриту натуру, українці ж дуже відкриті. Саме через людей я вважаю

Ми є представники Асамблей Божої, одного з найбільших об'єднань християн віри євангельської Америки, але ми тут не для того, аби закласти якісь закордонні філії Асамблей Божої. Ми є запрошені працівники Союзу ХВЄП України й наша задача допомогти становленню вашої національної церкви.

Ці два роки праці показали, що роботу слід розширювати. Нині той кількості студентів вочевидь недостатньо. Є чимало можливості для збільшення кількості спеціалістів, яких ми готуємо. Можна набрати ще кілька груп, можна запровадити заочний факультет, можна відкрити наші філії в інших містах України.

Ми більше й більше будемо старатися використовувати українських викладачів, хоча, звичайно, запрошуєчи видатних людей для читання лекцій, ми лише збагатимо нашу програму.

Поза всяким сумнівом Україна займає в духовному плані ведуче місце на теренах колишнього Радянського Союзу. Коли дійде черга до широкої євангелізації країн Далекого Сходу та Середньої Азії, впевнений, чимало наших студентів будуть брати участь у цій великій праці. Ми ще почуємо про них. Гадаю, коли справа дійде до євангелізації країн Центральної та Південно-Східної Азії, то Україна буде серед лідерів у цій справі.

Дорогі наші випускники!

Бажаємо вам щастя! Зичимо вам успіхів!

Рясних вам Божих благословінь!

Олена Тищак НАРОДЖЕННЯ

Я без Тебе німою була,
Хоч багато до всіх говорила —
То журба надимала вітрила
І я німо глухим щось гула.

У пологах неділя кричала,
Так народжена в світ виглядала,
Так почула полин я та м'яту
Й закричала: «Люблю Тебе, Тату!»

Тарас Вихованець КРІЗЬ ТЕМРЯВУ

Летять немов на крилах в далину
Життя моого нечисленні роки,
Не в силі я і миті повернуть,
Що поруч мене встигла промайнути
І зникнути за обрієм широким.

Я з кожним днем все ближче
 й ближче є
До Тебе, Христе мій, моя наді...
Крізь темряву віків вже постасє
Той край святий, що нам Господь досє,
І про який усе життя ми мрієм.

Недовго вже зосталося мені,
Допоки вічності розкриються обійми,
Закінчу шлях свій горя та борні,
Почую дивних ангелів пісні,
І в небо мій Спаситель мене прийме.

ХРОНІКА СОЮЗНОГО ЖИТТЯ

■ 9 липня 1995 року, м.Городище, що на Черкащині.

Здалеку помічали мешканці міста великий намет, що його напнула біля міського стадіону місцева церква християн віри евангельської. Тут працює евангелізаційна група, яку очолює П.С. Корнійчук, старший пресвітер ХВЄП по Черкаській області. Праця вже дала свої перші плоди. Ось і цього чудового липневого вечора до намету завітало чимало городян. Вони прийшли, щоб послухати Слова Божого та музику у виконанні християнського ансамблю.

На евангелізаційне міроприємство завітали з Києва брати Микола Мельник — Старший єпископ Церкви ХВЄП України, Віктор Прохор заступник єпископа, місіонери з Канади Валентин та Валентина Поляківські, які служили словом і свідчили про спасительну любов Ісуса Христа. Віктор Прохор чудово вів евангелізаційну програму, Микола Мельник виголосив благословенну проповідь на тему «Ісус спасає людей». Особливо проникливі слова знайшов брат Мельник для жіноцтва. Після проповіді чимало присутніх вийшло для покаяння.

Евангелізаційне міроприємство в Городищі гідно підсумувало чималу пòвсякденну працю, яку здійснює, несучи слово Боже мешканцям цього містечка, місцева церква, де пресвітером Леонід Мандзюк. Незамінною помічницею в місіонерському труде є його дружина Люба, та, власне, вся сім'я Мандзюків, яка складає чудовий музичний ансамбль.

На евангелізаційному вечорі служили Господеві разом із християнами віри евангельської брати-баптисти під проводом свого пресвітера.

■ 13 липня, Київ

У головному офісі Союзу ХВЄП, що на Вітряних Горах, 65, (Київ), відбулася зустріч Голови Союзу з місіонером Церкви Божої в пророцтвах, єпископом Джоном Дорожуком. Розмова була відверта й щира. Обговорювали вельми важливі питання, пов'язані з відкриттям нових церков. Минуло три роки з того часу, коли було досягнуто

домовленості між представниками ЦБП та Союзом ХВЄП про те, що місіонери ЦБП будуть працювати в рамках Союзу. Щойно відкриті ними церкви носитимуть назви ЦБП, але входитимуть до складу Союзу ХВЄП України. Розмова відбулася пілдна, благословіння Боже спочило на всіх. Бррати благословили один одного і висловили взаємну довіру. Домовилися про те, щоб найближчим часом відкрити нові церкви в містах Пуща Водиця та Васильків Київської області.

■ 20 липня 1995 року, Біла Церква Київської обл.

Тут відбулося велике євангелізаційне зібрання простонеба, прямо на міському майдані. Більше тисячі городян зібралися, щоб послухати духовні пісні у виконанні чудового музичного ансамблю «Емануїл» (м. Одеса), яким керує Юрій Георгієв, та слово Боже, по якому в цьому створинному українському місті велика спрага. Зі словом на богослужінні виступив Голова Союзу ХВЄП М. Мельник. На заклик брата Мельника до покаяння вийшло близько двохсот душ.

На зібранні були присутні також члени обласної ради пресвітерів С. Озеруга, Б. Мозговий та ін.

По закінченню зібрання люди довго не розходилися, точилася розмова, служителям було задано чимало запитань. До речі, нинішній виступ М. Мельника для Голови Союзу був ювілейним. 40 років тому він уперше виступив із проповідю в місцевій церкві. Біла Церква – місто, де народився Старший єпископ ХВЄП України, тут пройшли його юнацькі роки, тут Господь подарував

йому спасіння. За 40 років було виголошено тисячі проповідей по всій Україні, Прибалтиці, Закавказзі та Середній Азії. Скрізь, де доводилося подорожувати за власним бажанням, а частіше за волею обставин, слово Боже, проголошене через уста брата Мельника, знаходило свого вдачного слухача. Особливо ж на Прикарпатті, де Микола Адамович виріс до пастора церкви, а згодом і до єпископа. Старший єпископ України проповідує щотижня в різних церквах по всій території нашої країни, виступає зі словом спасіння на радіо та телебаченні.

НАШІ ОГОЛОШЕННЯ

Дорогі читачі «Благовісника»!

З плином часу все більше людей бажає мати у своїх домашніх бібліотеках наш часопис. На жаль, поки що ми не в змозі збільшити його тираж, тому просимо тих, отримую журнали постійно:

Любі друзі! Якщо «Благовісник» не є для вас тим виданням, без якого ви не можете обйтися, напишіть нам. Ми передамо ваш примірник тому, для кого він є більш необхідний.

Бажаючих придбати книжку Дмитра Березюка «Читаю душу, мов книгу» (ц. 120т) просимо надсилати запити на адресу: 254123, Київ, Вітряні Гори, 6Б, «Благовісник»

Нагадуємо тим, хто пише вірші: триває конкурс на кращу добірку поезій. Твори (не більше 5 віршів українською мовою) просимо надсилати на адресу «Благовісника» до 1 грудня 1995 року.

Гол. ред. Віктор Котовський т. (044) 434-56-44, с.р. серія КП №697 від 24.05.92 (№12)

†

Правління Союзу та Комітет Єпископів СХВЄП з глибоким сумом сповіщають, що 15 липня 1995 року відійшов до Божих осель Єпископ Київської області брат

Озеруга Володимир Іванович.

Правління та Комітет єпископів висловлюють щире співчуття рідним і близьким небіжчика та всім, хто знав його як турботливого пастора і добру людину.